

Βόλος 21 Ιανουαρίου 2019
Του
Σεραφείμ Αθανασίου
« ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ»
(Ένας, και δικός μου, καλός φίλος, έφυγε)

Πρέπει να ήταν το 1956 και ως υπαξιωματικός της Χωροφυλακής υπηρετούσα στη Ρόδο , στο Σταθμό Μεταγωγών.

Ένα πρωινό, από το γραφείο μου (με άνδρες του Σταθμού),

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

ετοιμαζόμουν να φύγω και να πάω στα Δικαστήρια στην εκεί Αστυνομική Δύναμη μέτρων τάξεως της οποίας θα επέβλεπα ως υπεύθυνος Σταθμάρχης σε μια ενδιαφέρουσα δίκη επειδή ο κόσμος που είχε συγκεντρωθεί ήταν πολύς και ο θόρυβος που έκανε χρειαζόταν περισσότερη δύναμη, «χωροφυλακίστικης» παρουσίας.

Την ώρα που κλείδωνα το γραφείο μου ένα συνεσταλμένο παιδί με στολή δόκιμου χωροφύλακα με χαιρετά στο διάδρομο λέγοντάς μου. «Είστε ο Ενωμοτάρχης κ. Αθανασίου»? Και σε θετική δική μου απάντηση , μου λέει.

Κύριε Ενωμορτάρχα λέγομαι Βασίλης Παρασκευάς, είμαι δόκιμος χωροφύλακας στη εδώ σχολή, κατάγομαι από το Ρεγγίνι (διπλανό στο δικό μου χωριό), έμαθα για σας και, παίρνοντας άδεια, έρχομαι να σας γνωρίσω και να σας παρακαλέσω για κάτι που ίσως μπορέσετε να με εξυπηρετήσετε.

Έστειλα τους άνδρες που ήταν μαζί μου στο Δικαστικό Μέγαρο ξεκλείδωσα το γραφείο και οι δύο μας, περάσαμε στο εσωτερικό του.

Του είπα πως χάρηκα που γνώρισα ένα πατριωτάκι μου και τον ρώτησα πως μπορώ εγώ να τον εξυπηρετήσω.

Αν θυμάμαι καλά, μου είπε ότι πριν καταταγεί στη χωροφυλακή φοιτούσε στην τελευταία τάξη του βαταξίου Γυμνασίου και με

παρακάλεσε αν γνώριζα-μια που ήμουνα στη Ρόδο χρόνια- κανένα καθηγητή να τον συστήσω ή ακόμη και στο Γυμνασιάρχη προκειμένου να του επιτρέψουν-σε περίπτωση που υπάρχει κανένα παραθυράκι στο Νόμο-να δώσει εξετάσεις, ως κατ' οίκον διδαχθείς, και να πάρει το απολυτήριό του.

Το ρώτησα πόση ώρα είχε άδεια, μου είπε τι μου είπε και τον πήρα μαζί μου στα δικαστήρια προκειμένου, ως υπεύθυνος της εκεί δύναμης, να πράξω τα όσα έπρεπε και, στη συνέχεια, να βοηθήσω το πατριωτάκι μου.

Ξέρετε οι όποιοι υπάλληλοι ή στρατιωτικοί –Αστυνομικοί (μπορεί τα χωριά της καταγωγής τους να βρίσκονται στο τελευταίο αντίθετο άκρο του δικού τους νομού σε απόσταση πολλών χιλιομέτρων και ποτέ να μη έχουν γνωριστεί). Όμως, όταν κάτοικοι αυτών των χωριών βρεθούν εκτός Επαρχίας ή Νομού και μάθουν την καταγωγή τους, λογίζονται πατριωτάκια και αλληλοϋποστηρίζονται, αυτό δε ισχύει περισσότερο στους Κρητικούς και Πελοποννήσιους.

Στα χωριά τους μπορεί οι « Φουρτουνάκιδες» και «Βραντάκιδες» να «τρώγονται», εκτός αυτών όμως, και σε άλλα διαμερίσματα της Χώρας, είναι αγαπημένα κοπέλια.

Και για να μη έχουν την πρωτοκαθεδρία μόνο τα κοπέλια τσι Κρήτης αλλά και οι άλλοι από το «αυλάκι» του Ισθμού Κορίνθου και «κάτω» σκέφτηκα και εγώ, ως Ρουμελιώτης, να βοηθήσω το πατριωτάκι μου και αυτό θα έκανα.

Άλλωστε ήταν ένα παιδάκι σεμνό και συνεσταλμένο και εμένα με την πειθαρχία που επικρατούσε τα χρόνια εκείνα, ιδιαίτερα στις Σχολές, δεν αποκλείεται να με έβλεπε μεγάλο σαν τον Παρνασσό και αν όχι τόσο ψηλό και απλησίαστο, να νόμιζε πως έχω το ύψος του κοντινού, στα χωριά μας, μικρότερου βουνού, εκείνου του Καλλίδρομου, τα έγκατα του οποίου στα τωρινά δικά μας χρόνια και σε διακεκομμένη ημερήσια ροή διασχίζουν ταχύτατα πολυτελή βαγόνια σύγχρονων αμαξοστοιχιών.

Τον πήρα λοιπόν το Βασίλη Παρασκευά κοντά μου στα Δικαστήρια και κάποια στιγμή πήγαμε στο γραφείο του Επιθεωρητού Μέσης Εκπαίδευσης, Χαλιάσου, τον οποίο καλά γνώριζα και τον

παρακάλεσα να βρει κανένα παραθυράκι προκειμένου να βοηθήσουμε το καλό εκείνο παλικάρι.

Και ο μακαρίτης σήμερα Χαλιάσος βρήκε για το Βασίλη ένα παράθυρο ανοιχτό και με τη μεσολάβησή του στο Διοικητή Σχολής Χωροφυλακής, παίρνοντας ολιγόωρες άδειες, έδωσε εξετάσεις στο Βενετόκλειο Γυμνάσιο Ρόδου από το οποίο, και με την αξία του, πήρε το απολυτήριο του.

Νομίζω την ίδια χρονιά πρόλαβε και έδωσε εξετάσεις για τη Σχολή Υπαξιωματικών Χωροφυλακής στην οποία πέτυχε, εισήχθη, φοίτησε και απόκτησε τον βαθμό του Υπενωμοτάρχου.

Θυμάμαι τις κάθε τόσο ευχαριστίες που μου έδιδε, ακόμη και από τηλεφώνου, ο ευγενής στη συμπεριφορά και σε όλες του τις εκδηλώσεις Βασίλης Παρασκευάς θυμίζοντάς μου την, κατ' αυτόν, εξυπηρέτηση που του έκανα και δεν είχε περιοριστεί στις δικές του ευχαριστίες αλλά και οι δικοί του, στο Ρεγγίνι, είχαν μάθει το όνομα του « Μεγάλου» ,κατ' εκείνον (έτσι με έβλεπε) «Ευεργέτη του»!

Και μια μέρα , όταν με άδεια βρισκόμουν στο χωριό μου, από το διπλανό Ρεγγίνι, ήρθε στο πατρικό μου σπίτι η μάνα του παλικαριού με ένα τσούρμο συγγενών της, για να με ευχαριστήσει για ότι είχα ,μου έλεγε, κάνει για το σπλάχνο της και εγώ αισθανόμουν άσχημα επειδή, πίστευα και συνεχίζω να πιστεύω, ότι δεν είχα κάνει τίποτα για το καθ' όλα άξιο εκείνο παλικάρι το οποίο μόνο συνόδευσα στο αρμόδιο εκπαιδευτικό γραφείο.

Τα χρόνια περνούσαν και με το φίλο μου Βασίλη Παρασκευά χαθήκαμε μέσα στις υπηρεσιακές μας υποχρεώσεις και κάποια χρονιά βρεθήκαμε στο Βόλο.

Δεν θυμάμαι αν και εγώ τότε υπηρετούσα ή είχα αποστρατευθεί εκείνος όμως, ως Αξιωματικός, υπηρετούσε στην τροχαία Βόλου έχοντας αποκτήσει και μια υπέροχη οικογένεια.

Μεταξύ μας, όπως και οικογενειακώς, συνδεθήκαμε με περισσότερη φιλία χωρίς να είναι τακτικές και οι συναντήσεις μας. Όμως, η τηλεφωνική μας επαφή ήταν συχνή και λέγαμε, λέγαμε και τελειωμό δεν είχαμε, ακόμη και για τα χωριά μας συγκρίνοντας τα με τα τότε και τα τώρα χρόνια.

Με τα τότε χωρίς δρόμους ,νερό και ρεύμα και με τα τώρα που έχουν προς το καλύτερο αξιοποιηθεί όμως, δυστυχώς, δεν έχουν εκείνη τη χαρά των παλιών χρόνων που ο κόσμος ήταν «δεμένος» μεταξύ τους με τα πανηγύρια τους ,τα ξωκλήσια τους, τις Πασχαλιές τους ,τη θέρμη τους, την άδολη αγάπη τους, τις όμορφες συγκεντρώσεις τους, σε τρύγους, θερισμούς και ότι άλλο μπορεί να βάλει ανθρώπινος νους και που όλες ετούτες οι τότε χαρές και ανθρώπινες συναντήσεις, ολοσχερώς χάθηκαν.

Οι νεώτερες γενιές πήραν το φαρδύ τους δρόμους που τις οδήγησε στις μεγάλες πολιτείες ευτυχώς όμως κατά χρονικά διαστήματα επισκέπτονται την όμορφη « γούρνα μας », όπως ονομάζεται εκείνο το κομμάτι του δικού μας Καλλίδρομου για να χορτάσουν καθαρό αέρα και να αποκτήσουν περισσότερη δύναμη από ευχές γονιών και προσφιλών λοιπών προσώπων έστω και αν πολλά από αυτά τα πρόσωπα έχουν χαθεί στο βάθος των μονοπατιών της δικής τους εδώ, ζωής. Και παίρνουν ευχές από ψυχές προγόνων επειδή εκείνες δεν χάνονται αλλά εκεί στο δικό τους χώρο περιφέρονται.

Τα ,στη συνέχεια, εν ενεργεία χρόνια του Βασίλη στο Βόλο πέρασαν και μετά την αποστρατεία του στην ίδια πόλη παρέμεινε νιώθοντας ευτυχισμένος, όπως συχνά μου έλεγε, κοντά στην αγαπημένη του σύζυγο, την Ξανθούλα, εκείνον τον υπέροχο συμπληρώνω και εγώ άνθρωπο, αλλά και κοντά στον έγγαμο γιό του και εγγονάκια του, ώσπου μια μέρα όλα (ευτυχία, χαρά, απόλαυση συνταξιοδοτικής ανάπαυσης) εν ριπή οφθαλμού, χάθηκαν.

Η αγαπημένη του σύζυγος ένα πρωινό αφήνοντας το Βασίλη στο σπίτι της « πετάχτηκε» μέχρι το απέναντι Σούπερ Μάρκετ. Ψώνισε τα του οίκου της και επιστρέφοντας, διασχίζοντας κάθετα το δρόμο, σε ένα σημείο αυτού παραμόνευε ο Χάροντας και, δια τροχών αυτοκινήτου, σε κλάσμα δευτερολέπτων έκοψε το νήμα της ζωής της. Ξέρετε ο Αρχάγγελος σε δρόμους, παράδρομους ή πυρκαγιές συνήθως έχει περισσότερη «συγκομιδή» ψυχών και σε καθημερινή μάλιστα βάση.

Αυτό το έχει « πετύχει» επειδή κοντά του σέρνει πολλούς βοηθούς που με ευκολία επιλέγει, φτάνει εκείνοι αποδεδειγμένα να έχουν τα εξής προσόντα: ανευθυνότητα, έλλειψη προσοχής και στο να

σκέπτονται μόνο : « τα άλλα λόγια να αγαπιόμαστε» και, ει δυνατόν, να έχουν ροπή προς τα οινοπνευματώδη ποτά,

Το τρίτο προσόν είναι « πλεονέκτημα» που το προτιμά ο Αρχάγγελος επειδή εκεί στηρίζει και την καθημερινή μεγαλύτερη « συγκομιδή» του.

Από τη μέρα κείνη ο φίλος μου Βασίλης πήρε κυριολεκτικά την κάτω βόλτα του. Σε όσους τον γνώριζαν και απεριόριστα τον εκτιμούσαν ήταν πάντα ευγενής και καλόκαρδος, ποτέ όμως τα μάτια του δεν έμειναν χωρίς δάκρυα και οι σκέψεις του αναζητούσαν την καλή του σύντροφο , την αγαπημένη του Ξανθή που τόσο βίαια χάθηκε.

Συνεχώς την σκεπτόταν και ήθελε να βρίσκεται κοντά της. Έχασε το όποιο του γέλιο και την όποια καλή του διάθεση για ζωή. Δεν λησμονώ πως σε μια του επίσκεψη στο σπίτι μας με τον γιό του Άκη, κλαίγοντας και σιγά να μη ακούσει ο γιός του μου έλεγε πως, πολύ επιθυμούσε να βρισκόταν κοντά στην Ξανθή του.

Και το πέτυχε αυτό ο Βασίλης: Στις 6 Νοεμβρίου 2018 ο αγαπημένος του γιός, ο Άκης, πηγαίνοντας στο Νοσοκομείο στο οποίο για λίγες μέρες νοσηλευόταν ο πατέρας του, βρήκε αυτόν γαλήνια να κοιμάται τον αιώνιο ύπνο του και με μια ψυχή ολοταχώς, πιστεύω εγώ, να τρέχει προς αναζήτηση της καλής του συντρόφου που, στην επίγεια ευτυχισμένη ζωή του, είχε δίπλα του.

Στον έγγαμο βίο ήταν ευτυχισμένος ο φίλος μου. Και ήταν από τότε που εκείνος ο χαρισματικός άνθρωπος, η Ξανθή του, βρέθηκε στο δρόμο του Βασίλη, τότε που ήταν Αστυνόμος στην Οβριακή-Δομοκού και χωρίς πολλά πολλά έσμιξαν και ζούσαν αρμονικά μια ευτυχισμένη ζωή που πολλοί θα ζήλευαν.

Ευτυχισμένα ζούσαν μέχρις εκείνο το πρωινό που ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, έχοντας προφανώς εντολή Άνωθεν και μεταμφιεσμένος σε τροχό αυτοκινήτου έκοψε το νήμα ζωής της Ξανθής για να προσφέρει στο φίλο μου μια ανείπωτη τραγωδία και συμφορά που δεν μπόρεσε να ξεπεράσει.

Ο Βασίλης Παρασκευάς φεύγοντας άφησε πίσω του μια ωραία ανάμνηση σε συγγενείς , φίλους, συναδέλφους και σε πολύ γνωστό κόσμο.

Ήταν ένας άνθρωπος ηπίων τόνων, πολύ ήσυχος και με ένα χαμόγελο στα χείλη το οποίο συνοδευόταν πάντα με ένα καλό του λόγο.

Συμπατριώτη και αγαπημένε μου φίλε Βασίλη, αργά έμαθα την αναχώρησή σου και βαθειά λυπήθηκα. Όμως ίσως, για σένα, είναι καλύτερα έτσι και το λέω αυτό επειδή γνώριζα το πόσο υπέφερες με την απώλεια της αγαπημένης σου συζύγου και το πόσο την αγαπούσες ανταποκρινόμενος και στην, προς εσένα, δική της αγάπη.

Στον γιό σου Άκη, στην καλή του σύζυγο Στέλλα, στα αγαπημένα σου εγγόνια, στους καλούς δικούς σου στενούς συγγενείς και ιδιαίτερα στον αδελφό σου Δημήτρη, το ΣΟΦΟ ΔΑΣΚΑΛΟ, όπως τον αποκαλούσες, και αυτό είναι αλήθεια, επειδή ΣΟΦΟ τον θεωρούν όλοι οι συγχωριανοί σου.

Σε αυτούς λοιπόν του δικούς σου ανθρώπους, η οικογένειά μου και εγώ, εκφράζουμε τα πλέον θερμά μας συλλυπητήρια.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΗΜΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΑΣ,ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΟΥ ΦΙΛΕ.

Δημοσιεύτηκε την 23-1-2019 στον « Ταχυδρόμο».